

I. VEZÉRCIKKEK

1941 JÚNIUS 22

A Szovjetunió ellenes imperialista blokk negyedszázados erőfeszítésének gyümölcse volt 1941 június 22-e, a hitleri becstelen ortvátadás napja a Szovjetunió ellen.

Ami nem sikerült 1918-ban, amikor 14 ország ellenforradalmi intervenciós hadserege támadt a fiatal szovjetállamra, azt az aljas tervet évek és évtizedeken át dédelgették Churchill és társai. Az imperializmus 1917 dicsőséges októbere óta egy pillanatra sem mondott le arról a szándékáról, hogy elpusztítsa a szovjetrendszert, amely — tudta — egyrészt fényes példájával reménysugár és világítófáklya a világ proletariátusa és minden elnyomott nép számára, másrészt az imperializmus végső bukásának első élő bizonyítéka.

A második világháborút megelőző évek imperialista diplomáciája következetesen szolgálta általában a háború kirobbantását, de különösen egy szovjetellenes blokk létrehozása révén a Szovjetunió elleni háború kirobbantását. Ez utóbbira Amerika bankárai, Anglia lordjai, Franciaország tőkésai éppolyan szenvedéllyel áhítottak, mint Németországban a Kruppok, Schröderek. Áhították a háborút általában is, a tőkés profit növelése szempontjából, de mindenekelőtt a Szovjetunió leverése volt a legfőbb céljuk, egyre jobban ingadozó uralmuk fenntartása, a dolgozók egyre fokozódó forradalmi hangulatának megfékezése szempontjából. Amikor a fasizmus nyílt békeellenességben jelentkezett és egymásután került sor egy sereg nép leigázására, a nyugati imperialista diplomácia álszenteskedve mosta kezeit és a be nem avatkozás politikájának hangoztatásával látszólag semlegeséget tanusítva, valójában felbízta és mind politikailag, mind gazdaságilag támogatta Hitlert a Szovjetunió elleni „keresztes hadjárat” végrehajtására. A nyugati imperialisták dobták oda koncként Hitlernek a kis országokat, amikor semlegességről beszéltek, de a túlságosan elkényeztetett fenevad mindig újabb és újabb hódításokra éhezett és belekapott megbízói lábába is: Franciaország és Anglia népe saját urai bűnei miatt szenvedte végig a második világháború borzalmait. Ezek az urak boldogan engedték útjára a telhetetlen fenevadat — a Szovjetunió nyugati határai felé.

De nemcsak hasznot leső örömmel szemlélték, nemcsak elmentek Münchenbe lepaktálni Hitlerrel, hanem következetesen támogatták is, hogy ő hajtsa végre „a nagy összeesküvők” szovjetellenes terveit. Közvetve és közvetlenül pénzelték a fasizmust, nyersanyagokat, találmányokat adtak

neki, a német tőkésék és junkerek támogatásával nemcsak hatalomra segítették a fasizmust, hanem tervszerűen erősítették is hatalmi pozíciójában. Hitler 1941. június 22-én meg is tette azt a lépést, amelyre a nyugati imperializmus évtizedek óta várt — a fennálló meg nem támadási szerződés ellenére, hitszegő módon és aljasul rontott rá a Szovjetúnióra.

Több, mint 170 hadosztállal támadta meg Németország a Szovjetúniót, olyan összpontosított hatalmas erővel, amilyenre a történelemben még nem volt példa. Ebben az időben virágzott igazán a német hadsereg verhetetlenségének legendája, mert hiszen a nyugati imperialisták „semlegessége” lehetővé tette számára, hogy egymásután igázza le minden ellenállás nélkül az európai tőkés országokat. A támadást követő napokban Hitler sajtóorgánumai és az amerikai nagytőkésék üdvrivalgásától harsogó szennylapjai csak néhány hetet jóstoltak a Szovjet Hadseregnek.

Az események azonban merőben másképp alakultak, mint ahogy Hitler és a nyugati imperialisták elképzelték. A német fasiszta hadsereg verhetetlenségének legendája a szovjet földön szertefoszlott. Bebizonyosodott, hogy valami olyanba kezdett Hitler, amelynek végét sem ő, sem megbízói, a nyugati nagytőkésék nem látták előre. Olyan országot támadott meg Hitler, amilyen még nem volt a világon. A Nagy Honvédő Háború, melynek tüzét a szovjet emberek hősiessége, önfeláldozása, hazaszeretete lelkesítette, amelynek stratégiáját a legnagyobb hadvezér, Sztálin dolgozta ki, amelynek anyagi feltételeit a szovjet nép a Bolsevik Párt vezetésével és az egymást követő öt éves tervek végrehajtásával még a háború előtt, a béke éveiben teremtette meg és a háború éveiben egyre fokozta, ez a Nagy Honvédő Háború bebizonyította azt, hogy a szocialista társadalmi rendszer nemcsak a békés építés időszakában múl felül minden más társadalmi rendszert, hanem a háborúban is. A Szovjet Hadsereg szétzúzta, a szó szoros értelmében megsemmisítette a náci hadsereget úgy, ahogy hadsereg még nem semmisült meg. Nemcsak a szovjet földről verte ki a betolakodó rablókat, hanem kikergette a leigázott kelet- és középeurópai országokból is és végül saját barlangjukban semmisítette meg őket.

A második világháború fő terhéét végig a szovjet nép viselte és a német fasizmus felett a Szovjet Hadsereg vívta ki a végleges győzelmet. Ezt bizonyítja a második front halogatásának politikája is, melyet az angolszászok évről-évre halasztottak és csak akkor nyitották meg, amikor már nyilvánvaló volt, hogy a Szovjetúnió egyedül is elbánik a náci hadsereggel és remületbe ejtette őket annak lehetőségére, hogy a Szovjetúnió felszabadítja egész Európát.

A Szovjetúnió, amely megszabadította a világot a fasiszta gonosztevőktől, ma még szilárdabban, mint valaha, egyre növekvő erővel áll őrt minden új-fasiszta kísérlettel, új háborús profitra áhítózókkal szemben a béke arcvonalán. A fasizmus véres leckét kapott a második világháborúban, de felbujtóik, a nyugati imperialisták nem tanultak belőle és ma új háború poklát akarják zúdítani a világra. Néhány száz, vagy néhány ezer aljas gonosztevő, akiknek Hitler legmerészebb zsoldosuk volt, ma is keresve kutat új zsoldosok után, hogy kirobbantsák a harmadik világháborút. Táborukban azonban ma már annyira sincsenek tömegek, mint amennyire Hitler korában voltak, csak árulók, kémek, mint Tito, fizetett ügynökök és lakájok, mint a jobboldali szociáldemokraták és a Vatikán. Ezen túlmenően megváltoztak a nemzetközi erőviszonyok is. A második világháború eredményeképpen a felszabadított népi demokráciák és a forradalmi harcát győztesen

megvívó hős kínai nép felsorakozva a Szovjetunió mögé, 800 milliós, legyőzhetetlen erejével védelmezi a béke, a szocializmus ügyét.

1941 november 7-én a Nagy Októberi Szocialista Forradalom évfordulóján, a moszkvai nagy csata előestéjén tartott katonai díszszemlén mondotta Sztálin elvtárs:

„Még néhány hónap, még egy félév, esetleg egy rövidke év és a hitleri Németországnak össze kell roppannia gáztetteinek súlya alatt.”

A háború eseményei Sztálin elvtárs szavainak igazságát bizonyították be. Pár nappal később indult meg a diadalmas moszkvai csata, ahol a náci hadsereget fennállása óta az első hatalmas vereség érte, alig telt el egy év és Sztálingrádnál megkezdődött a fasiszta hordák végső pusztulása.

1941 június 22-e történelmi figyelmeztető az új háborús gyujtogatóknak, figyelmezteti őket arra, hogy milyen sors vár azokra, akik támadást mernek indítani a legyőzhetetlen Szovjetunió, a szocializmus tábora ellen. Málencov elvtárs mondotta 1949 november 6-án:

„...Ha az imperialisták harmadik világháborút robbantanak ki, ez már nem egyes kapitalista államok, hanem az egész világkapitalizmus sírja lesz.”

A dolgozó népek százmilliói izzó gyűlölettel emlékeznek a szovjetellenes orvtámadás évfordulóján azokra, akik Hitler kezébe adták a támadó fegyvert és akik ma új háborús kalandokat keresnek, izzó gyűlölettel gondolnak azokra, akik ismét romlásba, pusztulásba, új borzalmas háborúba akarják sodorni a világot. De ugyanakkor határtalan szeretettel gondolnak minden szabadságszerető nép reménységére, a nagy Szovjetunióra, amely Sztálin vezetésével megszabadította az emberiséget a fasiszta fenevadtól és amely egyre növekvő erővel áll őrt a béke frontján. A világ békeszerető népei ezen az évfordulón hitet tesznek arról, hogy még nagyobb hűséggel állnak a Szovjetunió mögött és még elszántabbak abban, hogy áldozatot nem kímélve készek megvédeni az imperialista háborús gyujtogatók ellen a dolgozó emberiség legféléttettebb kincsét: a békét!

Számunkra, a magyar néphadsereg katonái számára is történelmi figyelmeztető június 22-e. Figyelmeztet bennünket arra, hogy az imperialisták a dolgozó nép elleni izzó gyűlöletükben, a szabadság és a béke elleni izzó gyűlöletükben a legvégső eszköztől, a háborútól sem riadnak vissza. Minket arra kell, hogy figyelmeztessen ez a történelmi évforduló, hogy még inkább erősítsük dolgozó népünk szabadságának és hazánk függetlenségének védelmezőjét, a néphadsereget. Arra figyelmeztet bennünket, hogy most, a nyári kiképzés időszakában erőnket nem kímélve maradéktalanul teljesítsük Pártunk, dolgozó népünk parancsát és hadseregünket valóban méltóvá tegyük a Szovjet Hadsereg fegyverbarátságára és olyan erővé fejlesszük, amely valóban bármikor készen áll eddigi eredményeink és a teremtető béke védelmére!

